

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **V. E.**, nar. X., trv. bytem P. 9, K. 1257/10, t.č. ve V. V., zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou AK se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.6.2012 č.j X,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Právní zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 5.040,- Kč, která bude uhrazena z účtu Městského soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u soudu domáhal přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále také ČSSZ) ze dne 8.6.2012 č.j. X., kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č.j. X. ze dne 13.3.2012, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 psím. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Toto rozhodnutí vycházelo z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (OSSZ) Jičín ze dne 7.2.2012, podle kterého byl žalobce

uznán invalidním od 11.10.2011. Nesplnil však potřebnou dobu pojištění, protože v rozhodném období od 11.10.2001 do 10.10.2011 získal pouze 3 roky a 314 dní pojištění a v rozhodném období od 11.10.1991 do 10.10.2011 získal pouze 3 roky a 314 dnů pojištění.

Žalobce uvedl v žalobě, která byla následně doplněna žalobci ustanovenou právní zástupkyní, že se stal invalidním dne 11.10.2011 ve věku 61 let. Invalidním se nestal následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání. ČSSZ v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnila zamítavé stanovisko tím, že žalobce v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity stanovené podle ust. § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, t.j. v období od 11.10.2001 do 10.10.2011, nezískal potřebných pět roků pojištění neboť získal pouze tři roky a 314 dnů pojištění. Vzhledem k tomu, že ke dni vzniku invalidity byl starší 38 let, bylo zkoumáno také, zda nesplnil potřebnou dobu pojištění získáním 10 let pojištění v posledních 20 letech, které předcházely vzniku invalidity, t.j. za období od 11.10.1991 do 10.10.2011. V tomto rozhodném období získal žalobce rovněž tři roky a 314 dnů pojištění. Žalobce tak nezískal potřebných pět roků pojištění v deseti letech před vznikem invalidity nebo potřebných deset let pojištění v dvaceti letech, které předcházely vzniku invalidity.

Žalobce poukázal v žalobě na to, že není zcela jeho vinou, že v rozhodném období nezískal potřebnou dobu pojištění, když po většinu času v tomto období byl ve výkonu trestu odnětí svobody, kde byl zaměstnán pouze po určitou dobu. Obecně je známo, že ve věznicích je minimální možnost pracovního zařazení odsouzených. I když žalobce o zaměstnání ve výkonu trestu má zájem a v současné době nejen s ohledem na svůj zdravotní stav, ale právě i s ohledem na to, že ve věznicích není možnost výkonu práce pro většinu odsouzených, není ve věznicích zaměstnán, a tudíž je tzv. pracovní nezařaditelný. Zároveň s ohledem na osobní a majetkovou situaci není v jeho silách řešit případně získání potřebné doby pojištění pomocí institutu dobrovolného důchodového pojištění.

Žalobce považuje citovaná ustanovení zákona o důchodovém pojištění za vůči němu tvrdá a obrátil se proto i na příslušné ministerstvo se žádostí o odstranění tvrdosti zákona a prominutí podmínky získání potřebné doby pojištění, neboť situace, v jaké se nyní nachází, je pro něj neřešitelná.

Žalobce své tvrzení doložil potvrzením věznice o pracovní nezařaditelnosti.

Žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ČSSZ se k žalobě vyjádřila a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce neprokázal potřebnou dobu pojištění stanovenou v § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění. Získal v období deseti i dvaceti let před vznikem invalidity pouze tři roky a 314 dnů pojištění namísto zákonem požadovaných pěti nebo deseti let. ČSSZ poukázala na to, že žalobce nerozporuje skutečnost, že nemá prokázanou zákonem požadovanou dobu pojištění. Žalovaná ČSSZ z těchto důvodů, neboť žalobce nepředložil ani žádné doklady, které by další dobu pojištění potvrdily, navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud při posouzení věci vyšel z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce byl uznán posudkovým lékařem OSSZ Jičín invalidním od 11.10.2011 v I. stupni invalidity podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, kdy jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl posouzen s tím, že nejvýznamnější dopad na pokles jeho pracovní schopnosti má postižení uvedené v kapitole IV. položka 14b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kdy byla míra poklesu pracovní schopnosti hodnocena na horní hranici 30 % a pro dušnost a omezení hybnosti a další postižení zdravotního stavu byla tato hodnota zvýšena podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky o 10 % na celkových 40 %.

Ze správního spisu dále vyplývá, že ČSSZ poté zjišťovala, zda žalobce splňuje další podmínku pro nárok na invalidní důchod, t.j. dobu pojištění. Z podkladů, které má ČSSZ k dispozici bylo zjištěno, že žalobce získal v době rozhodné pro nárok na invalidní důchod, t.j. v období 10 let před vznikem invalidity, pouze 3 roky a 314 dnů pojištění, a v době 20 let před vznikem invalidity rovněž 3 roky a 314 dnů pojištění.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř. byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo je invalidním následkem pracovního úrazu.

Žalobce, jak vyplývá z posudku posudkového lékaře OSSZ Jičín ze dne 7.2.2012, se stal invalidním ke dni 11.10.2011. V případě žalobce se jedná o invaliditu I. stupně a žalobce se nestal invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění činí potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků.

Žalobce k datu uznání invalidity dosáhl věku 61 let. Znamená to, že v jeho případě bylo třeba, aby získal tak, jak stanoví § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, před vznikem invalidity v období deseti let nejméně 5 roků pojištění nebo v období posledních 20 let před vznikem invalidity deset roků pojištění.

Ze správního spisu je zřejmé, že ČSSZ vycházela ze všech dob pojištění, které byly v jejích podkladech. Z osobního listu důchodového pojištění, který byl připojen k napadenému rozhodnutí, je zřejmé, že žalobce za celou dobu pojištění, která počíná datem 9.11.1964 a končí 25.9.2007, získal celkem 24 roků a 228 dnů pojištění. V rozhodném období 10 nebo 20 let před vznikem invalidity však získal pouze tři roky a 314 dnů pojištění.

Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem nedokládal žádné další doby pojištění a ani v žalobě neuvedl, že by mu některá z dob pojištění nebyla započtena. Sám poukázal na to, že doby pojištění nemá, neboť byl v rozhodném období většinou ve výkonu trestu odnětí svobody, kde pro něj nebylo možné se pracovně zařadit.

Pokud žalobce poukazoval na to, že se obracel na Ministerstvo práce a sociálních věcí se žádostí o odstranění tvrdosti zákona, uvádí soud, že toto řízení o odstranění tvrdosti zákona jde mimo soudní přezkum a soud se k této otázce vyjadřovat nemůže. Soud nemůže tvrdost zákona svým rozhodnutím odstranit. V rámci soudního přezkumu pouze posuzuje, zda správní orgán vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a postupoval v souladu se zákonem.

V této věci soud nezjistil na straně správního orgánu žádné pochybení. Žalobcovo tvrzení, že není zcela jeho vinou, že v rozhodném období nezískal potřebnou dobu pojištění, neboť byl ve výkonu trestu odnětí svobody, kde byl zaměstnán pouze na určitou dobu, není skutečností, která by byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Není rozhodující, z jakých důvodů žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění. Pokud objektivně není splněna podmínka získání potřebné doby pojištění, nemůže ČSSZ postupovat při rozhodování o dávce důchodového pojištění jinak, než žádost o důchod pro nesplnění podmínky stanovené v § 38 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, t.j. potřebné doby pojištění, zamítnout.

Městský soud v Praze z uvedených důvodů proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a ČSSZ nenáleží ze zákona.

Soud přiznal právní zástupkyni ustanovené soudem žalobci k zastupování v této věci odměnu za právní zastoupení žalobce za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), po 1.000,- Kč. Dále byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,- Kč. Podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu byla dále přiznána náhrada za promeškaný čas dne 23.9.2013 za 6 hodin po 100,- Kč ve výši 600,- Kč. Jedná se o návštěvu žalobce ve Věznici Valdice, okres Jičín.

Odměna advokáta byla pak zvýšena ještě o DPH, takže činí celkem s daní ve výši 672,- Kč 3.872,- Kč.

Soud přiznal právní zástupkyni také náhradu za použití osobního vozidla Hyundai Santa Fe reg. zn. X. k cestě z Prahy do Věznice Valdice a zpět. Soud vyšel z toho, že bylo ujetu celkem 192 km při průměrné spotřebě 7,2 l/100 km. Vozidlo podle připojeného osvědčení o registraci vozidla používá jako palivo motorovou naftu. Podle dokladu o tankování pohonných hmot ze dne 23.9.2013 byla cena 1 litru motorové nafty 34,50 Kč. Spotřeba za ujetou vzdálenost činí tedy 476,90 Kč. Dále byla přiznána amortizace za ujeté kilometry ve výši 691,- Kč. Celkem za použití vozidla soud přiznal částku 1.168,- Kč. Celková odměna právní zástupkyně tedy činí 5.040,- Kč. Tuto částku hradí stát z účtu Městského soudu v Praze podle § 35 odst. 8 s.ř.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 22. května 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová